

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
виносить: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на четверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
силкою 7 долярів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до
долярів або 12 рублів; з висилкою
що суттєво 5 долярів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-сусільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвемо: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

Слуга Е. В. воєнного корабля Тегетгоф.

Терст 21. березня 1912.

(*) На політичнім овіді европейським ви-
сунулися зновувати хмарі, котрі можуть
поважно заколотити міжнародний мир.

Вправді недавно англійський міністер вій-
ни Гельден, гостючи в Берліні, втихоми-
рив на хвилю затривожені німецько-англійським
напруженням уми, однак остання горяча про-
мова в англійському парламенті лорда адміра-
ліції Чертіля про флотну програму Англії
затривожила знову політичні круги в Ні-
меччині.

Тривога воєнної розправи о верховладу
на морі між Англією а Німеччиною, котра
могла би довести до великої европейської вій-
ни, станула грізною морою перед очима Єв-
ропи.

Необчислимі погрози Італії вимірені на
Солунь і Дарданелі ще більше викликують
затривожені і непевність положення, а відро-
чений, а відтак таки довершений відвід цісаря
Вільгельма до Відня задля стрічі з ці-
саєм Франц Йосифом, а після того
до Бріонії задля зустрічі з наслідником пре-
стола архікн. Францом Фердинандом
домі з Венеції з королем Віктором
Емануїлом, вказує на поважне межини-
родне положення.

В такій трудній і непевній хвилі відбув-
ся 21. березня с. р. спуст Г. В. воєнного кора-
блія „Тегетгоф“, котрій викликує в тямці
австро-угорського населення спомини лицарських
подій коло Гельголанду і Лісса, а воєнні мане-
ври австро-угорської флоти згромадженої при
сій нагоді в Терсті, зазначують оружну готов-
ість нашої монархії на всікі можливі
случаї.

На торжество спусту Е. В. воєнного ко-
рабля „Тегетгоф“ прибув адмірал австро-
угорської флоти, архікн. Франц Фердинанд,
архікн. Леопольд Сальванто, міністри війни
Аффенберг, міністер скарбу Залескій і торговлі Рес-
лер, много генералів, державників і послів
австрійських і угорських і при незвичайнім
гарматних на уставлені оподалік воєнні кора-
здвізів народу дозвели апост. вікарій Белі: Франц Фердинанд, Радецкій Зрів, Тегет-

гоф і інші та торпедовці на повне море, де
відбулися тригодинні воєнні маневри.

Після того комендант маринарки гр. Монтеуколі подав до відома адміралово-архікн. Францю Фердинанду і довершено церковного посвячення корабля і готовість до спусту, а відтак звернувся до архікнягін Блянка з просьбою, а щоб зволила довершити торжественних хрестин корабля і промовив отсими словами:

„Увінчаний славою адмірал, котрого ім'я має одержати з найвищого приказу новий корабель, зединяє в собі найславніші традиції австро-угорської війської флоти, котра за-
баже заняті достойні місце на Середземній морі.“

„Ваша ц. і к. Високість зволили вселаскавіше принять при хрестинах місце хреста матери і тому складаю за се у ніг В. ц. і к. Високості найглибшу подяку воєнної флоти. А тенер прошу В. ц. і к. Високість довершити вселаскавіше чину хрестин.“

Гіц. і к. Високість архікн. Блянка відповіла на се:

„Уповновласнена Е. ц. і к. Апост. Велич-
ністю до сего принял я з великою радостю
місце хреста матери сего гарного корабля.
Вельми дорого для воєнної флоти імя увін-
чаного славою лицаря нехай буде для кер-
маничів і залоги корабля ненастяною пону-
кою до нівтомимого сповнювання обовяз-
ків в мирі і війні.“

Після довершеної архікняги Блянкою потисненя притиску „чин хрестин“ роз-
трісла фляшка шампана уміщена на киці кора-
блія, а потисненя притиску „спуст корабля“
дано звук до засуненя корабля, уміщеного на
підщорах похилої площині на море. Скоро звіль-
нений від прикреплення на похильні площині
корабель в поширеній трубою верстовою
лою засунувся на верхню моря, військова му-
зика відограла народний гімн а з воєнної
флоти уставленої неоддалік розляглися гар-
матні сальви.

Архікняз і архікнягін, міністри і гене-
раліція, державники і достойники та всі зі-
брани гості відпили з місця спусту приго-
вленими суднами серед поновних вистрілів
австрійських і угорських і при незвичайнім
гарматних на уставлені оподалік воєнні кора-
здвізів народу дозвели апост. вікарій Белі: Франц Фердинанд, Радецкій Зрів, Тегет-

гоф і інші та торпедовці на повне море, де
відбулися тригодинні воєнні маневри.

З противного боку наблизяла ся мінна
неприятельська флота, котра розпочала кано-
наду на австро-угорську флоту, а ся на се
розвочала сильний огонь на противника. Пі-
сля сих маневрів вернули всі достойники і
гості до Терсту.

Нинішнє торжество хрестин другого во-
єнного великана австро-угорського і маневри
всієї флоти є наглядним образом, що наново
ожили спомини славних діл і дух великої
ціпця і вказують на се, що Австро-Угорщина
на бажає заняти достойні місце на Серед-
земній морі.

ПОСОЛ Н. Василько про політичне положення.

З Черновець пишуть нам:

На днівній черзі стоїть тепер в держ-
раді важна для Австро-угор. монархії предлога
про військову реформу, котрої полага-
ють в ниніших для европейського мира не-
певних часах має незвичайну політичну до-
сяглість. Нічого отже дивного, що в такій ва-
жній з політ. огляду хвилі предсідник буко-
винсько-руського клубу п. Н. Василько на
посольській вічі обговорює сучасне політ.
положення і становище свого клубу в справі вій-
ськової реформи. Пос. Василько вказав на се,
що Русини мають в Австро-угорії спромогу іс-
твування як окремого самостійного народу, а що
поруку сю і обезпеку дає оружна сила мо-
нархії, тимто букв. рускі послі готові ухва-
лити потрібні для оружної сили монархії не-
обхідні державні конечності, хоч руський на-
рід має ще всякі домагання до держави.

Сим способом зазначив пос. Василько, що
букв. рускі клуб не держить ся доктрипер-
скої і абстрактної політики, котра є від-
кремілаб і висунула поза парламентарні скобки, та довела би до затрати позитивного
впливу і спромоги парламентарної діяльності.
Рускі послі взагалі за слабі, щоби вести по-
літику „крішкою руки“ і задля того прихиль-
ним становищем в справах необхідних дер-
жавних конечності запевняють собі реальні
успіхи і придбання в народних, культурних та

господарських змаганях Русинів на Буковині.
Віче одобрило се становище букв. руск. клу-
бу і висловило п. Василькові повне довіре і
подяку.

До статії „Клерикальна реакція“.

Від п. Мих. Лозинського дістали ми отсе
спростоване, яке в дійсності нічого не про-
стує, а лише нашу статі „Клерикальна ре-
акція“ дополнює. Хоті після § 19. прас. за-
кона ми не обовязані сего „спростовання“ мі-
стити, то мимо сего вводимо волю п. Ло-
зинського на основі принципу: *Audiatur et altera pars*. Спростоване звучить:

Високоповажаний Пане Редакторе! На
основі § 19-ого прасового закона прошу по-
містити в Вашім днівнику, в спосіб приписан-
ні тим же параграфом, слідуюче спростоване
твірдження, яке знаходить ся в передовіці п.
п. „Клерикальна реакція“, поміщений в Ваш-
шім днівнику, ч. 66, в 23. марта 1912 р., і
відносить ся до моєї особи:

Не в згідні з правдою, буцім-то я „десь
то оправдував ся, що яко анархіст можу за-
робляти, де хочу — се мені вільно“, нато-
мість згідні є з правдою ось що:

В моїй статі п. н. „Три зізді“, поміщеної в V. i VI. кн. „Літературно-Наукового Ві-
стника“ в 1904 р. і присвячений обговореню
зізді трох соціально-демократичних партій
(німецької, австрійської і російської), я обговорюю
рішення зізду німецької соціально-демократичної
партиї в Дрездені в 1903 р. в справі участі
партийних публіцистів в непар-
тійній пресі, висловив у сій справі такий
погляд:

„Зі зростом літературної продукції, зі
зростом верстви образованих, які не можуть
і не хотять замикати ся в бюрах державної латини, література стала для многих і
многих жерелом зарібку, фахом, який дає
хліб Ім і їх родині. Інакше й не може бути.
Літературна праця вимагає в наших часах
стільки студій, знання і часу, що годі відда-
вати ся їй з успіхом, заробляючи рівночасно
на житі іншими способами; таких письмен-

З робітні поета.

(Замітки про Федьковичеві поеми: „Кирчалі“ і „Празник у Такові“).

ПРАЗНИК У ТАКОВІ.

(Конець).

Дальшого оповідання М. Чайковського про
повстане Милоша вже нам не потрібно; наве-
денний уступ подає нам уже майже весь ма-
теріал до поеми Федьковича.

Ще би нам лише вибрали два речена
з повісті, а то перше про Боянів: „По
бенкеті сербські Бояни завели сербську пісню і
співали на честь, на славу предкам, на честь,
на славу нинішньому поколінню і славянській
будучині; а коли они відпочивають, гремить
музика і на валах блють з моздірів“ (стор. 116).
До того ще при кінці книжки замітика автора
про Боянів, співаків на сербських бенкетах.
Друга гадка про лицарство Сербів: „Як хто
може, так служить, бо се війна народна; а в
славянській землі сто разів проклята сей
за життя, сто разів проклята его пам'ять по
смерти, хто би ухом зачув народну війну, о
ком заглянув бій за народність і не повстав.“
(стор. 98).

Сих винисок уже нам вистане для порів-
нання їх з Федьковичевим „Празником у Тako-
ві“. Хто має сей „Празник“ у себе дома,
nehay же ему тепер придивитися і побачить
зарах духову роботу нашого поета.

Що тема позичена у М. Чайковського,
про се съвідчать наведені виниски. Усе вже
в них є: цвітна неділя у Такові, дзвони, тов-
ни народу, „тисяч“ съвічок, съвітні образи,
богослужене, заховане хоругви, радість на-
роду, коли її побачив, виступ Милоша і за-
гальне повстане. Але Федькович позмінив
тут богато, поддавав своє — і треба сказати —
на користь поемі. Передовсім у своїм по-
етичним оповіданням він підійде значно ви-
щій тон як у цілості, так і в подробицях.
У першій половині поеми наш поет старає ся
сильніше, як польський автор, зазначи-
ти загальні пригноблені народу: всюди
тако, Бояни замовкли, ясна фана десь про-
пала, тілько яничари доскулюють Сербам. Від-
звиваються дзвони — сі дзвони у Федь-
ковича спершу плачуть, як мати за сином,
поет зуживає аж десять рядків, щоб описати
сей плач дзвонів і на тілі плач людей за
вoleю, — відбиває ся поважне богослужене,
поет для его величности виводить від себе
владику, котрого у М. Чайковського нема, і

сей владику також плаче, бо „Серби єго
діть“.

По сих смутних образах Федькович по-
казує сильний контраст, бадьорий, веселій,
відважний. Являє ся „ясна фана“, описана з
більшим теплом у М. Чайковського, — вино-
сить її на райські двері не Милош, тілько вла-
дика (більша тут торжественість і правдо-
подібність, бо до церковної скарбниці і в церкві
перший господар владика); дзвони уже не
плачуть, тілько ричуть завжто, як люти змії,
(очевидно якісь казкові змії, бо звичайні не
личуть за „пісклятами“), съвіщеники співа-
ють, народ скоплює ся і кричить: „Най хто
веде нас!“

По тім вибуху одушевлення і завжта
поет подає нову сцену непевності людей, що
оглядаються за ватажком. У М. Чайковського
себі драматичності нема. Милош сам височить
франу тай годі. Федькович натомісце виводить
що тут цілу церемоніальну сцену, Милош кланяє

ників, що мають власний маєток і можуть віддавати ся літературі без огляду на заробок, не богато; давні меценати перевелися, а зрештою всякий письменник волить заробляти своєю працею на хліб, як висіти на ласці якогось там мецената. А тимчасом жите йде своєю дорогою, і не все можна писати те, що хочеться, і там, де хочеться. І тому годі приказати письменникам: пиши се, а не пиши того; друкуй тут, а не друкуй там; годі навіть тоді, коли йому запевнюють заробок у дозволений пресі, а тим більше годі, коли йому того заробку не запевнюють сл. Тим-же письменник — пр. соціальний демократ, що заробляє працею хоча ворожій для партії газеті (то впрочім майже не трафляється, бо така газета його не заангажує, а він знов місце в ній не прийме!), ріжкіть ся від робітника, що працює в неменше ворожого для партії фабриканта? пріципіально нічим. І коли можна тут поставити яку директиву, то хиба ту, щоби письменник не писав нічого проти своїх переконань і не приймав редакційної відповідальності за статі, що противіляться ся його переконанням. Вибір газети вже треба льшити самому авторові, його особистій пріципіальній чуткості і там обставинам, серед яких йому приходить ся працювати. Певна річ, що тут уже отирається дискусія: що один уважати-ме оправданим, те другий може осудити; може доходити й до конфліктів, які цього чи того зроблять в даній партії неможливим, — homo sum... Ale се ще не причина до таких ухвал, яку призвів від німецької соціальної демократії. Подібні справи можна розсудити кожду в спеціальнім відділку, а кожда загальна норма не тільки не усуне лиха, але скривдить неодного невинного».

Таке було мое становище в даній справі в 1904 р., отже в перших літах моєї публіцистичної діяльності, те саме становище заняв я в два роки після і зазначив тим самим словами, відповідаючи в моїй статті п. н. „Проти обскурантизму серед нашої суспільності“, поміщеної в XI. кн. „Літературно-Наукового Вістника“ в 1906 р., на запрошення д. Миколи Ганкевича, роблені мені в соціально-демократичному органі „Воля“ з приходу моєї праці в органах преси, яких поганчий напрям не покривається з моїми поглядами; те саме становище є для мене й досі етичною мірою моєї публіцистичної діяльності.

Львів, 23. марта 1912.

Михайло Лозинський.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, канарнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД

Заграниця.

Італійско-турецка війна. Туречина налякала гр. збіою акції італійської флоту в Дарданелях взяла ся енергічно за укріплення цілого дарданельського проливу при помочі підводних мін. Кажуть, що досі поставлено два ряди по 40 мін вздовж проливу.

Сі міни мають бути старого типу, були уживані ще в часі грецко-турецкої війни і відзначаються ся тим, що вибухають навіть під час невеликої бурі.

Супроти того є дарданельський пролив вже властиве замкнені, а переїзд через него є дуже небезпечний. Однак дирекція „австрійського Льйода“ заявляє, що на разі не заставити рух через Дарданелі і твердить, що при збереженні всіх середників осторожності і при ужитку пільтовів, яких доставляє для кораблів турецке правительство, не грозить кораблям, переїжджаючим через Дарданелі ніяка небезпека.

З вісток, що надходять з поля бою в Трапеції, годить ся занотувати такі: Дня 12. с. м. 2000 Турків і Арабів заatakувало кріпості Фоят. Італійці мусіли цофнути ся і полишили 6 армат, яких однак Турки та Араби не могли забрати зі собою. Втрати Італійців були значні. Дня 13. с. м. Турки і Араби виконали новий атак і забрали ріжні воєнні матеріали. Дня 19. с. м. заняв турецкий відділ італійське становище, віддалене 700 метрів від кріпости.

Турецке міністерство війни замовило у Франції 8 літаків. Перший лет відбудеся 24. цвітня, в річницю вступлення на престол сultana, в місцевині Сан Стефано біля Царгороду.

Страйкові рухи в Європі. Страйк в Німеччині покінчено. Також в Англії сими днімі повернуть робітники до праці, вдовolenі правительственою предложою в справі мінімальної праці. Час справді вже найвищий, бо між англійським робітництвом починає ширитися нужда. Наслідком страйку зросли ціни вугілля і споживних артикулів піднеслися до небувалої висоти.

Також чеські вуглеводи погодилися з працьодавцями і вертаються до праці. Грова страйку протягає тепер над Америкою, бо предсідник Союза вуглеводів заявив, що дні 1. цвітня пічне ся в північній Америці страйк 500.000 копальняних робітників.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

Календар. Ві второк: Никифора патріархом кат.: Теодора. — В середу: руско кат.: Benedikta преп.; римо-кат.: Ivana пуст.

Відвідини цісаря Вільгельма в Відні. Звідтам доносять: В суботу о год. 11. рано прибув тут німецький цісар Вільгельм в дочкою кн. Вікторію Людовікою та сином Августом Вільгельмом і його жіною Александрою Вікторією. На двірці привітав їх в імені цісаря архікн. Леопольд Сальватор. Гості удалися сейчас до Шенброна, де дожидав їх цісар Франц Йосиф. Привітання було дуже сердечне. По представленню дружини оба монархи удалися на конференцію. По сніданку в Шенброні привіяли німецький цісар міністра загорничих справ Берхтолдза на окремі послухання, яке тривало годину. Потім пішли до міста і о год. 4:30 по полудні відвідали жінку відмінного амбасадора в палаці амбасади, де зібралися також всі члени амбасади з жінками. В комнатах амбасади подавано гостям чаю. З амбасади вернув цісар Вільгельм до Шенброна. Кн. Август з княжною відбув в товаристві архікн. Франца Сальватора і архікн. Марії Валерії переїздку через місто.

Однікомом моментом в побуті цісаря Вільгельма в Відні, виходячи поза характер відвідин в тіснім кружку, був обід в Шенброні, в якім взяли участь спільні міністри, міністри предсідники обох половин монархії, генералізація, двірські достойники, намісник долішньої Австрої та інші.

Цісар вдавав пруській кн. Александру Вікторії великий хрест ордера Єлизавети.

Вечером о 10. год. відіхав цісар Вільгельм на полудні. Прощане з цісарем Францом Йосифом в шенбронському замку було дуже сердечне. Оба монархи кілька разів стискали собі руки і поцілувалися. В заступстві цісаря товаришив гостям на двірець архікн. Леопольд Сальватор.

Відвідини німецького цісаря, як вже зазначено, мали характер тісно приватний, та кож обід мав характер довірочний. Тоастів не виголошувано.

Др. Вол. Кушнір, як доносять „Słowo polskie“ (ч. 140) має бути покликаним з днем 1. мая до пресового бюро міністрів з характером міністерського урядника VIII. ранги. Коли ся вістка була вірною, то можна би з неї широ тішитися. Др. Вол. Кушнір дав доволі богаті докази, що в перворядним публіцистом Руска справа зискала би на такім підліковано п. Кушніра богато.

Заг. збори іраєвого тов-а „Сільський Господар“ відбуваються ся нині в салі „Сокола“ при величезнім здівізі народу (після 500 учасників) з усіх навіть найдальших закутин краю, що хиба найвимовніші съвідчить про висилки праці сего з кожного огляду хосеного товариства. Половину учасників становлять селяни, а також съвіщеники явилися в поважнім числі.

Зборам проводить многозаслужений голова товариства д. Евген Олесницький. Отворивши збори зазначив др. Олесницький заслуги о. Томи Дуткевича в Щипок, який перший дав почин до організації „Сільського Господара“, працював над реалізацією ідей товариства і нині з гордостю може гладити на съвітлій розвиток тов-а — плоди сво-

ї праці. В признаню сих заслуг іменувало товариство о. Дуткевича своїм почетним членом і отсе руками д-ра Олесницького вручило йому грамоту серед гримкіх оплесків присутніх.

О. Т. Дуткевич, зворушений, дякую всім за почесть, яка — на його думку — належить ся в більшій мірі його братові, що виготовив статут товариства, і усередно помагав ему в працях для товариства. „Не мені, а провідію Божому належить ся поклони за се, що вибрали мене своїм орудієм“ — говорив о. Дуткевич. Коли „Сільський Господар“ розріє ся, то в тім заслуга єдино д-ра Евгена Олесницького. О. Дуткевич звертається при тім увагу, що товариство ще красше розвивалося, наколи би мало фахових людей; з уваги на те з вдачности для Товариства д-р. Дуткевич 1000 К. як стипендію для людей, що віддають ся фаховому образованню. О. Дуткевич є переконаний, що за його приміром підуть інші і в тій способі зарадити ся недостача фахово образованих людей. (Довготрачує оплески).

По сім відчитав др. Е. Олесницький три телеграми, які висилають збори: 1) до Експ. Митрополита гр. Шептицького з вдачности за симпатію, якою наділяє князь Церкви товариству, 2) ческому рільничому товариству за моральну поміч для товариства, виявлювану на кождім кроці і 3) проф. І. Левицькому за материальну підтримку товариства.

Тепер приступлено на внесок д-ра Е. Олесницького до генеральної дискусії над зміною уставу товариства, конечну задля його розросту („Сільський Господар“ має вже поверх 1.000 кружків!). Реферував п. О. Савич.

В дискусії забирали голос пос. др. К. Трильовський, М. Сокіл, о. Дуткевич, др. Кормош, о. Яворський, пос. Скварко, о. Ганкевич, проф. Примак, о. Онішкевич, др. Сабат, п. Сухий, др. Коцюба, радн. Балтарович і інші.

Відкладаючи основній звіт про діяльність „Сільського Господаря“ подаємо, що до нового видлу вибраю (ще без уконституовання): д-ра Г. Величка, о. Т. Войнаровського проф. д-ра Залозецького, проф. Гарасевича, проф. д-ра Коцюба, о. Фолиса, проф. Терша-ківка, інж. Корнелюка, о. Онішкевича, посла Кивелюка, д-ра Е. Олесницького, п. Савича, пос. Стефаніка, д-ра Соловія, а на заступника відлових: о. С. Борачка, ред. Жука, п. Куника, о. Д. Кордубу, Гр. Тершаківца і о. В. Яворського. Збори (12½) тривають даліше.

Скандал. У Львові розійшлася поголоска, яка сильно обурила молодіж та широкі українські круги, а якої вияснення суспільності має право домагатися ся. Як ходить поголоска, др. Кость Левицький, голова укр. армії та сім'яного клубу мав домагатися ся від міністра просвіти, д-ра Гуссака, щоби він відкликав стипендії уделені д-рові Демянчукові і др. Ковшевичеві, а на дав їх д-р. Ст. Баарові і москово-філії проф. Гарасевича, проф. д-ра Залозецького, проф. Терша-ківка, інж. Корнелюка, о. Онішкевича, посла Кивелюка, д-ра Е. Олесницького, п. Савича, пос. Стефаніка, д-ра Соловія, а на заступника відлових: о. С. Борачка, ред. Жука, п. Куника, о. Д. Кордубу, Гр. Тершаківца і о. В. Яворського. Збори (12½) тривають даліше.

Скандал. У Львові розійшлася поголоска, яка сильно обурила молодіж та широкі українські круги, а якої вияснення суспільності має право домагатися ся. Як ходить поголоска, др. Кость Левицький, голова укр. армії та сім'яного клубу мав домагатися ся від міністра просвіти, д-ра Гуссака, щоби він відкликав стипендії уделені д-рові Демянчукові і др. Ковшевичеві, а на дав їх д-р. Ст. Баарові і москово-філії проф. Гарасевича, проф. д-ра Залозецького, проф. Терша-ківка, інж. Корнелюка, о. Онішкевича, посла Кивелюка, д-ра Е. Олесницького, п. Савича, пос. Стефаніка, д-ра Соловія, а на заступника відлових: о. С. Борачка, ред. Жука, п. Куника, о. Д. Кордубу, Гр. Тершаківца і о. В. Яворського. Збори (12½) тривають даліше.

З розмислом чи похибка? В 64 числі „Діло“ з дня 20 марта с. р. в оповісті, що філія товариства „Сільський Господар“ уладжує при підмозі головного видлу тогож товариства у Львові в дні 29, 30, і 31. марта гоподарський курс в Косові. Дня 31. марта припадає на неділю і то цвітоносу. Не хоче ся припустити, що впорядники курсу зробили се з розмислом. Програма курсу в тім дні в умовах уложені, що наука мала би тривати від год. 8. рано до 1. з полудня і від год. 3 до 5. по полудні. Немає проте бесіди о тім, що учасники курсу могли бути тої днини на богослуженню. Повторюю проте ще раз, що ве хоче ся іріти, що се було зроблене в розмислом і додадує ся, що се стало ся через недогляд. Філія „Сільського Господаря“ в Косові повинна отже сю похідку, поки ще час, спрямити о. І. Р.

З життя Володомира Антоновича. Ще бувши студентом, В. Антонович що літа мандрував в деякими товарищами пішки по селах, збирюючи етнографічні матеріали. Під час однієї з таких мандрювок дощ загнав їх у корішму. Людей зібралися там чимало і всі они непевним оком поглядали на „паничів“ — мандрювів.

— Шо ви за люде? — питали їх. — Студенти. — А чого ж ви пішки йдете? — Так. Охота така.

Люде не вяли віри. Зайшов у корішму органіст місцевого костела. Розказали ему люде про тих дивних „паничів“.

— Може они й не студенти... Хто їх знає?

— А ось я зараз вам скажу, — мовив органіст. — Коли ви студент, — звернувся

він до Антоновича, — то скажіть мені, що значить: *Dominus vobiscum?*

Антонович переклав.

— Добре. А що оно: *in saecula saeculorum?*

Антонович переклав і се.

— Так. Они справді студенти, — сказав органіст. — Дайте їм по чарці.

— **Мітичний скарб.** В хуторі Славщині, чернігівського повіту, живе переселенець з села Сахнівки, корінлівської волості, канівського повіту (на Київщині) — Артем Огілько. Сей селянин запевняє, що в с. Сахнівці висока гора під назвою «Дівіця», — на сій горі Татари спалили два богаті монастири. Але за кілька днів перед насоком Гата, 13 тамошніх селян викопали в горі печеру і 13 днів на 13 підводах звозили до сеї печери як з монастирів, так і звідсіль золото, срібло і інші дорогоцінні речі, які й повинні лежати в землі. Про сей скарб Огілько довідався від свого рідного батька, який, умираючи, заповідав єму добути срібло й золото з гори; сам покійник зізнав про скарб від свого діда, але в ті часи панувало ще кріпакство, то про скарб відому і не сказано, щоб гроши не попали до рук панів. Тепер Артем Огілько вдався до київського губернатора з прошеєм, що би зорганізовано комісію для розкопки гори, сам же він дастіть на місци докладні вказівки в сій справі; місцевість єму знайома.

— **Що дещо про клясову лотерію.** З поспіхом предложив міаїстер скарбу предлогу про клясову лотерію, хоч ся предлога дуже загально начеркнена, а єї подробії становити муть ще предмет нарад в міністерстві фінансів і аж в осені стане она на черві парламентарних справ. Тимчасом ходить о висловіванні загальній опії. Начерк клясової лотерії менше більше такий: що року відбувається муть ся дві клясової лотерії, на які упрача лотерії випустить 30.000 лосьов. Кожда лотерія розпадається на шість серій. Отже тягнене буде відбувати ся що місяця. Вартість льосу виносили буде 40 К і буде управлювати гри в I. серії, а за доплатою по 40 К можна буде грati в кождій слідуючій серії, так що власник льосу за 240 К грав від всіх 6 серій однієї лотерії. Висоту виграної розділено на 5 частий (що місяця через півроку). Головна виграна виносили будеоко пів мільона корон. З цього видно, що участь убогого населення в клясової лотерії наслідком високої ціни льосу (240 корон повний льос, а 30 корон осьма частина льосу) буде майже виключена. Вправді найнижчий в ціні, 40 короновий льос коштує куплений у вісімнадцять 5 К, але й квота 5 корон на теперішні відносини для убогих людей є рішучою за висока. Посіні правителіства в справі клясової лотерії пояснюють тим, що правительство бажає не допустити до засновання приватних клясової лотерій, яких льоси коштували би дорожче, як се виходило би з математичних обчислень.

Не треба однак думати, що з хвилю введення клясової лотерії, буде усунена чи слово лотерія. Число лотерія буде ще довший час існувати, доти, поки клясова лотерія не вирівнає втрат, які могли би повстati з хвилю усунення числової лотерії. Втрату, яку поніс би бюджет по знесеню числової лотерії, обраховують на 20 мільйонів корон — отже доки клясова лотерія не привнесе 20 мільйонів корон доходу, доти і бесіди не може бути про усунення числової лотерії. Так отже убогі будуть могли даліше грati на числовій лотерії а богаті на клясової!

— **За напад на дра Глібовицького** засуджено «істинно-руського» юношу Кенса на 14 днів арешту без заміни на гроши.

— **Сливницу** стверджено вині вже лише в 15 місцевинах, іменно в 9 повітах по одній лише місцевині в кождім, в однім повіті в двох місцевинах, а в рівшівському повіті, де населення мало придергувалося ветеринарійських вказівок, появляються спорадичні випадки поширення в чотирох громадах, загрожуючи супроти весняного руху худоби розповсюдженням слизини.

— **З Городенчини** пишуть нам: Дня 15. с. м. невісподієні злодії викрали ночию в Ясеневі цільні у господаря Стефана Василінчука 7 конів із стайні, вартості 5.000 К. Також у Михайла Мандрика вкрали на 700—800 К го лівно одіжі. Злодіїв не спіймано, бо сула темна ніч, а погоня не дала нічого певного. Дооколіні села зробили би прислугу, коли би сюю справою занялися і помогли вислідити злодіїв.

— **Кобзарі в Харківщині.** Після харківського реї помістити на останнім місці називу телеграфічного уряду призначення або уряду переходового.

археольогічного зізду в 1902 р. кобзарям дозволено співати по городах та селах, але місцева адміністрація часто забороняла їм співати, що примусило 4-х відомих кобзарів Івана Кучеренка, С. Пасюку, П. Гашенка та Гр. Ко жушки звернути ся в Московське імператорське археольогічне тов-о, щоби оно подбало для них о дозвіл співати і грati на базарах та ярмарках. Тепер графа Уварова повідомили, що прошене кобзарів поладано прихильно і они можуть вільно нести на село високо-художню рідину пісню й думку про ста рину.

— **Турецкий льос в домовині.** З Градця доносять: Нотар одного з сусідніх містечок др. Шметерлінг, держучи до хресту первородного сина селянина Гельмана, подарував єму турецкий льос. Перед кількома днями др. Шметерлінг, переглядаючи останній список тягнень побачив, що на льос, який він перед 25 роками подарував свому похресникові, випала виграна в сумі 25.000 франків. Урадований доніс про се Гельманові і просив, щоби сей прислав єму льос, а вже займе ся підняттям виграної суми. В хаті Гельмана настав тепер судний день. Розпочато шукати льосу, але без висліду; пропав, як камінь в воді. Перешукано цілу хату, стайні, стодолу, але надармо. Донерва по трох днях пригадала собі Гельманова, де перед 15 роками сковала льос. Отже вложила єго до старої книжки від богослужіння, яку описля, вложене до домовини чомершої перед 10 роками бабки. Тепер робить Гельман в старості старання о дозвіл на викопане моїв бабки, щоби з домовини видобути виграній льос.

— **Великої крадені з вломом доколано оноїдноїночі в заставничім заведенню в Ришові.** З каси забрано готівкою 3000 К, а крім сего богато цінних заставів на суму 80.000 К. По злодіїв пропав всякий слід.

Оповістки

— **Шевченковий обхід в Кіцмані.** Ученики гімназії в Кіцмані (Буковина) уладжують для 28. с. м. в гімназійний салі концерт в пам'ять Т. Шевченка. Вступ від 30 сот. до 3 К. Початок о 8. год. вечера.

— **Заведене листових телеграм в австрійській обороті телеграфічнім.** (Ч. М. т. 11594/П/1911 в дні 22. лютого 1912). Листові телеграми в себе такі телеграми, які відправляються від вічних годинах за вживеною належитою телеграфичною або до місця призначения, наколи там в уряд телеграфічний з цілонічною або північною службою або до телеграфічного уряду з такою службою (уряд переходовий) положеної в сусідстві місця призначения, де переходять як звичайні листи в обсяг поштової служби. Листові телеграми будуть допущені до обороту почавши від 1. цвітня 1912 на разі тільки на пробу у внутрішнім обороті під осінніми усківами:

Листові телеграми підлягають постановам загального обороту поштового і телеграфічного з поданими нижче обмеженнями.

Надаване. 1) Листові телеграми можна надавати тільки в таких місцевинах, в яких знаходяться уряди телеграфічні отворі для загального руху привіменше до 10. год. вночі і прийманих їх відбувати ся в часі від 7. год. вечера до 10. вночі і виключно при надавачі віконці. Надане може настути в такій місцевості у всіх урядах згідно відділах надавчих, в яких в повисших годинах приймаються телеграми. Часові обмеження телеграфічної служби (пр. в неділю або поза купелевим сезоном) відносяться ся також до листових телеграм. Зеліанічні уряди телеграфічні не занимаються ся листовими телеграмами. 2) З помежи охремих припоручень (§. 12. ординациї телеграфічної згідно т. 5. телеграфічної тарифі) є допустиме припоручене *poste restante* (зложити на пошті) однак припоручене то мусить бути все вписане в повній основі отже не самим конвенціональним знаком „G. R.“. 3) Листові телеграми мусить бути надавцем засмотрені підлягаючим оплаті знаком „L. T“ *lettre telegramme*, который то знак має ся умістити безпосередно перед адресою; надто о скілько телеграфічне підслане не може настути аж до місця призначения але тільки до уряду переходового, мусить бути переходовий уряд поданий відкрито в адресі. Вибір переходового уряду залежить виключно від надавця. Наколи в місця призначения нема поштового уряду, то належить подати в адресі також поштовий уряд віддавчий. В кождім случаю належить в ад-

ографічного уряду призначення або уряду переходового.

Приміри адресовані: „L. T“. Iwan Mirskyj Starowyśla 12 Kraków“; „L. T“ Adam Warcha Łowkwa Lwów“; „L. T“ Matwijs Wojtyński Birkę pocztą Pilzno-Tarnów“. 4) Зміст листових телеграм мусить бути уложеній в явній мові. 5) Належитість за листові телеграми виносить півтора (1½) сотика за кожде слово, підлягаюче оплаті, найменше однак 60 сот. за телеграму, а при висімі вимірі заокруглюється єї вгору до числа подільного через 10; належитість покриває також кошти перевіскли почтою. Обчислена слів відбувається після загальних постанов телеграфічної тарифі.

Переслане. Телеграфічне переслане листові телеграми відбувається виключно від вічних годинах, а іменно аж до того уряду телеграфічного з цілонічною або північною службою, звідки они мають перейти в обсяг поштової служби, в сій місцевості відсливається відбираючий уряд поштовий сі листові телеграми, яких сам не доручав, користуючись найдогдінішим відповідним обігом (курсом) листової пошти як звичайні листи до місця призначения. При телеграфічному пересланю мають звичайні приватні телеграми перенесено перед листовими телеграмами.

Доручене. Доручене листові телеграми в поштовім уряді призначення відбувається після приписів обов'язуючих що до доручування звичайніх листів. Листові телеграми доручуються тому в місці призначения найближчим по їх прибутию слідуючим звичайним ходом доручень пошти листової, а не через окремого післанця. З недорученими листовими телеграмами поступається подібно як звичайним відданими пошті, однак недоручими телеграмами. Відсливані листові телеграми довершуються лише в поштовій дорозі; при дальшому пересланні таких телеграм поза межі Австро-Угорщини згадані телеграми уважаються як звичайні неоплачені листи.

Звороти належитість заплачується за листові телеграми звертається на надавця на жадане тільки в сім случаю, наколи телеграма наслідком якого недогляду в телеграфічному руху не дійшла до свого призначения, або дійшла пізніше, як би дотична відомість була дійшла там при нивраженні єї згідно в поштовій дорозі.

Місцевина, в яких телеграфічний уряд сповідає службу цілонічну (Н) згідно до півночі (Н): Аббазія в, Ампітеттен в, Арко Н (1/10 до 15/5), Авсіг в, Баден к. Відня в (1/5 до 15/10), Бад Ішль Н (1/7 до 15/9), Боденбах Н, Борислав Н, Боцен Н, Брегенц Н (1/5 до 31/10) і н (1/11 до 30/4), Броди н, Брук н, Мур. Н, Берно Н, Будвайс н, Каттаро Н, Цркві Н, Чернівці Н, Дрогобич Н Егер Чехі Н, Франценсбад н, Геоц Н, Гравеза Н, Грац Н, Ієнбрюк Н, Ярослави, Йосефштадт Н, Карльсбад Н (1/5 до 30/9) і н (1/4 до 30/4 і 1/10 до 30/10), Кляйенфурт Н, Коломія Н, Краків Н, Крініця н (1/7 до 31/8), Куфтайн н, Лайбах Н, Лайтмеріц Н, Львів Н, Леобен н, Лінц Н, Мор. Острава Н, Марбург н, Драва н, Марієнбад в (1/6 до 31/8), Меран Н, Орляв Н, Тардубіц н, Пільзен в, Підволочиска н, Поля Н, Прага Н, Прерав Н, Перешиль Н, Рагузи Н, Райхенберг Н, Рівні н, Ряшів н, Зальцбург Н, Швехат бровар н, Себеніко Н, Спалято Н, Станіславів н, Стрий н, Тернопіль Н, Тарнів Н, Тешії Чехі н, Трієст Н, Трієст Н, Олава Н, Віллях Н, Вельс Н, Віден Н, Закопане н (1/7 до 15/9), Зара Н.

Посмертні + оповістки.

— О. Алексій Слюсарчук, парох в Рунгурах, декан пістинський, станіславівської епархії, упокій ся дня 22. л. марта нагло на удар серця в 74. році життя. З покійним сходять в могилу один з найкрасіших типів нашого духовенства. Ще в 60-тих роках брав він участь в житті українських студентських громад. Був се чоловік високої інтелігенції, вірцевий незвичайно діяльний съвященик, що не лише словом служив своєму народові і Церкві, але також пером. Побіч цілого ряду додатків по часописах, називав своєю студією про „Псалтир“. До християнсько-суспільної організації відносився Покійний з великою прихильністю і був її членом. Вічний упокій вірцевому слугі Божому і одному з найкрасіших синів українського народа!

— **Др. Константин Лучаківський**, вислужений п. к. професор гімн. Франц. Йосифа у Львові, упокій ся вчера по кількаднівній недузі в 65. році життя. Покійний був заступником учителя в Бережанах, а описля через довгі літа професором академічної гімназії. Молодіж він любив, а хотів від пяти літ був на енергетурі, то мимо сего з нею розстали ся не міг. Зразу основав Покійний у Львові свою власну школу, а описля довіре рускої публіки покликано его на інспектора приватних українських гімназій і директора гімназії в Буску. Там він перестудився, а вернувшись до Львова, зачінчив діяльне життя. Покійний був добрим зінавдом класичної фільольготи і переклав між іншим т. зв. Несторову літопис на латинську мову. Містив богато статей, дописів, печатав розвідку про Ант. Могильницького, а ще десять літ тому думав про габілітацію. Чоловік сердечний, услужливий, поворотний, єдинав собі загальну любов і поважання. Молодіж утратила в нім найкрасішого учителя, товариші щирого друга. Свою близькую кінчину відчував, велив поздоровити поіменно своїх другів та учеників. Найліпший батько осиротив жену і двоє незаосмітрених дітей. Замкнув очі в неділю о год. б.

Матеріали до знозин галицьких москвиців
з Росією.

(Дальше).

Г. Кошнірський не имѣлъ права дѣлать мнѣ упрековъ за издержки, такъ якъ дѣло належало до времени давной еще Дирекціи, причемъ належало принести во вниманіе, что издержки того рода зачисляемы всегда къ гонорарамъ, были чисто дѣловими и хотя заперечаются вимъ, причинилися въ мнозѣ къ уратованію Заведенія и придержанію посадъ такъ гг. Директорамъ, между ними и г. Кошнірському, якъ и всѣмъ доселъ при Заведенію служащимъ чиновникамъ. Спрашиваю бо: не называлъ мене кождый, а также и г. Кошнірський, съумашедшимъ или въ най-висшомъ степени неповоротнимъ а затѣмъ рѣшительно неспособнымъ къ подобнымъ дѣламъ человѣкомъ, когда бы я возвратился быть тогда до дому съ вичимъ, и извинился помимо формально, полномочія, нерѣшомстю въ соглашеніи на нужное вознагражденіе въ $\frac{1}{2}\%$ для человѣка, могучого быти мнѣ весьма помочнымъ, при такъ важномъ дѣлѣ, тѣмъ болѣе, что годѣ было предвидѣти возможивый успѣхъ напередъ, при испитанной до того еще неудача въ Москвѣ. Я придер-жуясь народной пословицы: "тонучій хватается бритвы", думалъ моимъ поступленіемъ сдѣлать только большую прислугу для Заведенія и увѣренъ, что тоежъ Заведеніе мой поступокъ въ томъ взглядеъ безсомнѣнно узнасть, и належито возвнаградить, не припуш-ская черезъ мысль даже постигшого мене за тое гоненіе, и надто вымаганія добровольного скомпромитованія мною лица служившаго спрѣвѣ вѣрою по силамъ и потребѣ — Кромѣ сего обвинялъ мене дальше еще г. Кошнірський въ достиженіи замалой поддержки въ 300.000 рбл. такъ якъ бы то въ дѣйствительности гроши лежали до роспорядимости на

купѣ, а я черезъ нерадѣніе или глупость только не набралъ сколько мнѣ угодно было. — На домѣръ всего заявили мнѣ г. Кошнірський что еще съ 1881. г. залагаю до Заведенія съ громаднымъ сальдомъ высше 24.000 зр. о чемъ на данный знакъ бухгалтеръ г. Волошиновичъ положилъ мнѣ на столь оловцемъ только начертаное доказательство, ко торое я въ горы рѣшительно, яко ложное отклонилъ. —

Выказаніи и представленіи мнѣ г. бухгалтеромъ сумны о которыхъ задержанье г. Кошнірській мене посуждалъ суть слѣдую щіи:

- N-o Datta зр.
 1. 19/1 81 750 — Soll Weinber im Rapport aber nicht im Conto.
 2. 16/2 81 100-21 Теребовля до Тернополя переносъ.
 3. 20/6 81 2600 — im Rapport nach Skalat ausgezahlt, nicht gebucht.
 4. 21/8 81 3000 — Wechsel Sereth nicht im Rapport.
 5. 21/8 81 1500 — Wechsel Rath nicht im Rapport.
 6. 21/8 81 2228-17 Sendung Unionbank nicht im Rapport.
 7. 6/9 81 2165-99 Unionbank Sendung Soll im Rapport.
 8. 6/9 81 1500 — Wechsel Rath nicht im Rapport.
 9. 17/9 81 5000 — Wechsel Rath nicht im Rapport.
 10. 20/9 81 1000 — Wechsel Wigler nicht im Rapport.
 11. 20/9 81 1200 — Wechsel Sereth nicht im Rapport.
 12. 12/10 81 3000 — Wechsel Sternschuss nicht im Rapport.
 13. 7/10 81 303 — Wechsel Schmal nicht im Rapport.
 14. 31/12 81 40 — Wechselzinsen Weigler Soll.

24387-37

Отъ и готовая дефравдація, о которую посуждае мене новая Дирекція на основаніи книгъ бухгалтеричныхъ Заведенія!?

Такъ неожиданый злорѣчівый ударъ побѣзжалъ мене занадто глубоко. — Я узналъ изъ того всего, что тутъ начинается со мною уважное дѣло безпощадного гоненія на жизнь и смерть, чтобы розвѣсти и уничтожити даже тѣнь моихъ заботъ и заслугъ около Заведенія, привести мене въ непоротливость и помѣшательство въ умѣ до того стеленія, дабы не быть въ состояніи себѣ защищати, а новая Дирекція воспользовавшися тымъ обстоятельствомъ, щоби могла представити мене лицамъ несвѣдомымъ истинного состоянія дѣла, яко преступника, а всѣ мои заслуги присвоити себѣ и о. Наумовичу для тымъ большого укрѣщенія себѣ на становище Директоровъ, думая черезъ то зневолити мене съ начала къ молчанію, а по томъ позбытия на всегда.

Мало того, — г. Кошнірский позвалъ мене во Львовъ и тамъ черезъ нѣсколько дней еще мучилъ дальше безмилосердно, пользуясь моимъ отчаяніемъ положеніемъ, въ якое ввелъ мене нечаянно 22. марта с. г. надѣясь что буду просити у него милости. Того догадался я изъ словъ его высказанныхъ до мене еще въ Тернополі: Скажите чего требуете быть можетъ что я Вамъ въ чёмъ то помогу... Годѣ было въ той хвили мнѣ такъ глубоко зраненному, здобутися на отвѣтъ, прото я и не отвѣчалъ ни слова. — И якже бо было мнѣ безвинному просити милости ни за що, а также и помочи у того, который передъ хвили посудилъ мене о различного рода на дѣлѣ несуществуючія мальверсації? Г. Кошнірский прибрѣзъ безъ труда хорошую посаду и жалованье, мною съ большимъ трудомъ и высиленіемъ для него приспореное, мене же за то вмѣсто возвнаградити, ставить въ подозрѣніе, отнимаетъ дорогую славу и скаже съ численною, незаостренною родиною на загибель.

Мой побѣтъ во Львовѣ привелъ мене только въ большое еще отчаяніе, и я вернувшись до дому, привялся за изготавленіе

наскоро опроверженія дотично мнимого сальда у мене заходячаго, и днѧ 31. марта с. г. выслалъ я оное въ дирекцію якъ слѣдуетъ:

Тарнополь, днѧ 31. марта 885.

Всепочтенная Дирекціе!

Пересылая въ прилозѣ, отпись примѣчаній Всеп. Дирекціи касающихся текущаго счета філіч съ центральнымъ Заведеніемъ, за 1881. г. имѣю честь сообщити для поясненія тыхъже слѣдуючое:

ad 1. Въ рапортѣ подъ днемъ 19/1. 1881. г. ошибочно подано, что сколько зр. 750. — получено отъ Всеп. Дирекціи. Дѣло тое стоить такъ: Meier Weinber бывшій тогда самостоятельный купецъ збожевый, состояль долженъ центр. Заведенію по векселю срочномъ 21/1. 881. сумму зр. 750. — Понеже не было онъ въ состоянію на срокъ уплатити векселя своего, пріобѣщаъ ту справу залагодити о нѣсколько дней позднѣйше, для того я самъ выстарался для него о зр. 750. на короткое время и сумму тую доручилъ ему днѧ 19/1. 1881. г. съ которою онъ сейчасъ удался на почту для пересланія Дирекціи Заведенія. — Упоминаеміе зр. 750. — одновременно при дорученію M. Weinber-у перевель я въ приходъ и ожидалъ рецепса, дабы послѣ умѣстити въ расходъ. — На другій день однакъ M. Weinber обанкротился и принужденъ былъ удалитися изъ Тернополя чрезъ то что немогъ мнѣ предъявить рецепса на дѣйствительно нимъ выслану днѧ 19/1. 1881. г. сколько зр., ани также не было въ состоянію пожиченыхъ грошій менѣ звернуты. Въ слѣдствіе томлящаго впечатлѣнія, якое произвело на мене тое банкротство, якъ также за недостаткомъ рецеписса, позабылъ я совершенно о переведеніи той суммы въ расходъ.

(Дальше буде)

Церковна Штука
в Станіславові

Поручає церковне і столове съвітло, бо-
гослужебне гварантоване вино, знамениті
вина столові і витравні, ризи і знаряді
церковні, власні робітні ризи, бронзів і о-
прави книг — по цінах уміркованихъ.

Весь дохід призначений на „Дім сиріт“ і удержане українськихъ шкіл жіночихъ въ Станіславові. (3—11)

Для уникненія навалу передъ надходячими съятами просить ся о власні замовленія.

НА СЪВЯТА!

Щоденно съвіжі певні ДРІЖДЖІ въ цінѣ К 120, 180, 220 за 1 кг.

Муку і всякі інші колъніяльні товари продав (1—13)

„Народна Торговля“

Вже час

Замовляти въ

Народній Торговлі

Природні Літургічні

ВИНА

Австрійскій по 96 К. за гект. franco Львів
Герцеговинський по 110 К. „ „ „
Гегелійскій по 120 К. „ „ „
Самородній по 132 К. „ „ „
Самородній (Special) по 160 К за гект.

При замовленняхъ вище гект. ціна висша і то: при замовленняхъ відъ 50 до 100 літрів о 4 сот. на літрі, а при замовленняхъ вище 50 літрів о 8 сот. на літрі.

Бочки, вислані franco до „Магазину Нар. Торг. Стрий“ приймають до двохъ місяців на-
задъ по цінѣ нечисленній. (10—15)

Тисячі ПРИЗНАНЬ до перегляду.

Видав і відповідає за редакцію Семен Горук.

Патентовані софи,

кавапи, фотелі до спані і меблеві обити має на складѣ у великомъ виборі — також на до-
гідні сплати

Мапіцер Курівський
Львів, Скарбківська 5. (3—10)

ДЯК жонатий або і безжений, маючий чоловік чесній такій особистий маєток, ретельний а умний, розуміючий свій фах належито а то ірмольготі і устав церковний, уміючий гратеги на фігармонії і ноти фігурові, вести хор і учити церковнихъ пісень, в добромъ голосомъ, обізнаний із акцією християнською в громаді, найде службу за відповідною заплатою. Фахово обізнаній із діловостюм касовимъ спілок, цираркою громадскою, агенцію „Дністра“ і торговлею найдутъ відповідний побічний за-
робок а при зголошенні будуть мати першень-
ство. Гр. катол. Уряд парох. Ясенів пільний, п. Городенка 4-км. о. Глиня Клишак.

!!! Купуйте!!!

одобреній Радою шкільною краевою і виданій накладомъ „Видавництва Чина св. Василія В.“ въ Жовкві підручник

д-ра Богдана Барвінського п. з. „Оповідання з рідної історії“.

Підручник обімнає 190 сторін тексту

XXXVI сторін ілюстрацій (числомъ 53) на кре-
довомъ папері і 2 мапки. В гарній полотняній

оправі коштує всіго 2 К 20 с.

Сей підручник въ першімъ підручни-
комъ рідної історії для рускихъ се-
редніхъ шкіл і дає шкільній молодежі въ пер-
веповний образъ нашої буваль-
щини. Писаний такъ, що надає ся не липше для учениківъ І. класи середніхъ шкіл, але при недостачі іншого підручника й для уч-
ениківъ висшихъ класівъ, для рускихъ
відліковихъ шкіл, для семінарій
і ліцеївъ та до кваліфікаційнихъ іспитів на
народніхъ і видліковихъ учителів.

Надає ся він до науки въ діловихъ та хло-
пичихъ бурсахъ і інститутахъ, а ізъ своєї приступності такожъ для нашихъ читальни,
для селян і міщан. З хісомъ може пончити ся з него нашої історії й кождий освіченій Русинъ, що не має часу розчитувати ся в обемистихъ книжкахъ.

У Львові набувати можна въ „Книгарні Наук. Товариства ім. Шевченка“, Ринок 10.

Подвійний хосен!

Хто набуває въ „Торговельно-промисловімъ Союзомъ“ ул. св. Антонія ч. 1.

Вишиваю сорочки відъ 12—20 К,

„ краватки „ 2·50 К

„ ручники „ 8— К

Переписні листки Манастирского дуже гарні по 10 сині так само гуцульські ви-
роби. Килими по 16 К 1 метр. Машини до писання „Адлер“ руска 600 К — рус-
ко польська 650 К і проче — той дас зарабляти своему і спричиняє більший процент на рідині школи. Замовленя лі ши-
письменні:

„Торговельно-промисловий Союз“ у Львові
ул. св. Антонія ч. 1.

Гроши сплати ул. Механічна ч. 12.

Ол. Галичанка.

Вражія з дороги.

Море. З одеськихъ спогадів. Пароалавомъ з Одеси до Ялти. В Ялті та її околиці. З Києва. На Тарасові могилі. З Камянця Подільського. Тіволські каскади. Перший вечір въ Венеції. Сан-Ремо, Італійський карнавал. По Рівері. Вражія з Монастирів. Карнавал въ Ніцці.

Дістати можна въ друкарні Ів. Айхельберга, Львів Ринок ч. 10.

Розклад їзди зелізниць у Львові.

Відїзд з Головного двірця до:

Приїзд на Головний двірець з:

рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночи	рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночи
3·4	8·22*	2·45*	7·20*	11·10	5·50	9·00*	—	5·48	9·50
—	4·45</								